# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 4119/2011, ECLI:CZ:NS:2013:21.CDO.4119.2011.1

**Číslo:** 52/2013

**Právní věta:**

V žalobě pro zmatečnost se uvede důvod žaloby (důvod zmatečnosti) nejen tak, aby bylo zřejmé, který z důvodů uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 až 4 o. s. ř. byl uplatněn, ale současně způsobem, aby bylo nepochybné, v čem (v jakém konkrétním protiprávním stavu nebo postupu) je spatřován; důvod zmatečnosti může být měněn jen po dobu trvání lhůty k žalobě pro zmatečnost.

Soud při rozhodování o žalobě pro zmatečnost posuzuje napadené rozhodnutí jen z pohledu důvodu zmatečnosti, který byl uveden v žalobě pro zmatečnost nebo který byl označen dodatečně (vedle již uvedeného důvodu zmatečnosti nebo místo něho) v době, kdy ještě běžela lhůta k žalobě pro zmatečnost; uplatněnými důvody zmatečnosti je vázán.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 15.02.2013

**Spisová značka:** 21 Cdo 4119/2011

**Číslo rozhodnutí:** 52

**Číslo sešitu:** 5

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Žaloba pro zmatečnost

**Předpisy:** § 229 odst. 1 o. s. ř.
§ 229 odst. 2 o. s. ř.
§ 229 odst. 3 o. s. ř.
§ 229 odst. 4 o. s. ř.
§ 232 odst. 2 o. s. ř.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu v Bruntále dne 2. 12. 1999 domáhala, aby soud platebním rozkazem uložil žalované, aby mu zaplatila 3820 Kč s 19% úrokem z prodlení za dobu od 4. 4. 1996 do zaplacení. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že „na základě přihlášek ze dne 22. 12. 1995 č. 35/96 a 36/96 byla po provedeném řízení vystavena rozhodnutí České zemědělské a potravinářské inspekce“ a že za „vystavení rozhodnutí“ je žalovaná povinna zaplatit 3820 Kč, což dosud neučinila.*

*Aniž by soud učinil v řízení jakýkoliv úkon, byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2000 prohlášen na majetek žalované konkurs, který byl po splnění rozvrhového usnesení zrušen usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 3. 2009, které nabylo právní moci (podle potvrzení uvedeného ve spise) dnem 1. 5. 2009.*

*Okresní soud v Bruntále – pobočka v Krnově – poté, co usnesením ze dne 5. 8. 2009 žalovanou vyzval, aby se ve věci písemně vyjádřila, co žalovaná ve vyjádření ze dne 14. 8. 2009 navrhla zamítnutí žaloby a co okresní soud odročil na žádost žalobkyně jednání nařízené na den 12. 11. 2009 – rozsudkem ze dne 24. 11. 2009 „částečně zastavil" řízení ohledně částky 29 Kč s 19% úrokem od 24. 2. 2009 do zaplacení, uložil žalované, aby zaplatila žalobci 3791 Kč s 14,42% úrokem od 4. 4. 1996 do zaplacení, zamítl žalobu o zaplacení úroku ve výši 4,58 % z částky 3791 Kč od 4. 4. 1996 do zaplacení a rozhodl, že žalobkyni se vrací soudní poplatek 500 Kč, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalobkyně provedla v roce 1995 na objednávku žalované rozbor potravinářských výrobků žalované, že žalovaná svůj dluh ve výši 3820 Kč dne 26. 8. 1998 písemně uznala a že ohledně částky 29 Kč byla žaloba částečně vzata zpět, neboť pohledávka žalobce v této výši byla dne 24. 2. 2009 uspokojena „v konkursním řízení" vedeném na majetek žalované. Námitku promlčení vznesenou žalovanou odmítl s odůvodněním, že řízení bylo zahájeno dne 2. 12. 1999 ještě před uplynutím čtyřleté promlčecí doby.*

*Odvolání žalované, podané proti vyhovujícímu výroku rozsudku okresního soudu, Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 29. 1. 2010 odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Dospěl k závěru, že napadený rozsudek byl vydán dne 24. 11. 2009 po řízení provedeném v době po 1. 7. 2009 podle občanského soudního řádu ve znění zákona č. 7/2009 Sb., neboť od podání žaloby dne 2. 12. 1999 do dne nabytí účinnosti zákona č. 7/2009 Sb. dne 1. 7. 2009 okresní soud neučinil ve věci žádný úkon, a že odvolání není podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 7. 2009 přípustné, neboť směřuje proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 10 000 Kč. Odvolání proto muselo být podle ustanovení § 218 písm. c) odmítnuto.*

*Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalovaná žalobu pro zmatečnost podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. Namítá, že okresní soud ve věci rozhodl rozsudkem pro uznání, u něhož se neuplatňuje nepřípustnost odvolání podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., a že proto krajský soud nesprávně odmítl její odvolání proti rozsudku okresního soudu.*

*K r a j s k ý s o u d v Ostravě usnesením ze dne 5. 8. 2010 žalobu pro zmatečnost zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dovodil, že okresní soud ve věci nerozhodl rozsudkem pro uznání vydávaným podle ustanovení § 153a o. s. ř., neboť žalovaná uplatněnou pohledávku písemně uznala co do důvodu a výše dne 26. 8. 1998 „hmotněprávním prohlášením ještě před zahájením řízení" a že se proto na posouzení přípustnosti odvolání proti rozsudku okresního soudu vztahuje ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. Důvod zmatečnosti podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. není dán, neboť závěr krajského soudu „o nepřípustnosti odvolání podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. ve znění platném od 1. 7. 2009 je správný".*

*K odvolání žalované V r c h n í s o u d v Olomouci usnesením ze dne 15. 12. 2010 potvrdil usnesení soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že okresní soud nerozhodl ve věci rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a o. s. ř., neboť uznání závazku žalované bylo hmotněprávním úkonem podle ustanovení § 323 obch. zák., který žalovaná učinila před zahájením řízení vůči žalobkyni a nikoliv vůči soudu; v průběhu řízení žalovaná naopak právo žalobkyně neuznávala a nesouhlasila s tím, aby soudy k uznání závazku žalovanou ze dne 26. 8. 1998 přihlížely. Při posuzování otázky, zda o odvolání žalované proti rozsudku okresního soudu mělo být krajským*

*soudem rozhodnuto podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2009 nebo zda mělo být postupováno podle občanského soudního řádu „ve znění novely" provedené zákonem č. 7/2009 Sb., odvolací soud zdůraznil, že okresní soud ve věci neučinil v době do 30. 6. 2009 žádný úkon a že proto se v řízení (včetně odvolacího řízení) muselo postupovat a rozhodovat podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 7. 2009.*

*Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítala v první řadě, že okresní soud nebyl oprávněn o pohledávce žalobkyně, která byla zjištěna a uznána v konkursu, znovu po ukončení konkursu jednat, neboť žalovaná už nemá ani žádné listinné důkazy, aby se mohla při jednání u soudu bránit, a že nemohl ani z neuhrazené pohledávky, na jejíž zaplacení nestačil majetek úpadce, přiznat žalobci úrok z prodlení, a to po celou dobu konkursního řízení až do zaplacení (přiznaný úrok 14,42 % od 4. 4. 1996 do zaplacení). Okresní soud však znovu uložil žalované povinnost zaplatit dosud neuhrazený zbytek pohledávky 3791 Kč, ačkoliv žalobkyně může ve prospěch své pohledávky vést ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání výkon rozhodnutí na majetek žalované; žalobkyně tak získala ve prospěch stejné pohledávky „dva exekuční tituly". Žalovaná považuje povinnost zaplacení úroku z prodlení ve výši 14,42 % od 4. 4. 1996 do zaplacení (za dobu po prohlášení konkursu na majetek žalované dne 17. 2. 2000 do zrušení konkursu dne 1. 5. 2009) za výkon práva v rozporu s dobrými mravy, když v tomto období nemohla žalovaná objektivně pohledávku uspokojit, neboť nemohla nakládat se svým majetkem, navíc žalobkyně ani neprokázala, kdy byla faktura splatná. Žalovaná rovněž nesouhlasila s názorem odvolacího soudu, podle kterého nebylo o pohledávce v době do 30. 6. 2009 započato jednání, neboť předmětné pohledávce žalobkyně bylo „jednáno soudem v konkursním řízení, a to od prohlášení konkursu dne 17. 2. 2000 až do 1. 5. 2009", a že tedy „do novelizace o. s. ř. bylo o pohledávce dávno rozhodnuto". Žalovaná označila za otázku zásadního významu to, zda je soud „oprávněn znovu jednat o věci pravomocně rozhodnuté v konkursním řízení (o pohledávce 3820 Kč), která byla uznána a zjištěna v konkursním řízení, a věřitel má exekuční titul k vymáhání této zbývající pohledávky (3791 Kč)", a navrhla, aby dovolací soud zrušil usnesení soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil k dalšímu řízení.*

*N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.*

**Z o d ů v o d n ě n í :**

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání je třeba i v současné době projednat a rozhodnout podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2012, neboť napadené usnesení odvolacího soudu bylo vydáno v době do 31. 12. 2012 (srov. čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), a že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, jsou obsaženy v ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a v § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl o žalobě pro zmatečnost jinak než v dřívějším usnesení proto, že byl vázán

právním názorem odvolacího soudu, který dřívější usnesení zrušil (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu má v rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost po právní stránce zásadní význam (§ 238a odst. 1 písm. b/, § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalovaná dovoláním napadá usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost. Podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno usnesení o žalobě pro zmatečnost, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalované proti usnesení odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené usnesení odvolacího soudu v rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci žalovaná v žalobě pro zmatečnost podané proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010 spatřovala důvod zmatečnosti v tom, že krajský soud odmítl její odvolání proti rozsudku okresního soudu podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., neboť jím bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 10 000 Kč, ačkoliv okresní soud rozhodl rozsudkem pro uznání, u něhož se neuplatňuje nepřípustnost odvolání podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. V dovolání proti usnesení odvolacího soudu žalobkyně vylíčila důvod zmatečnosti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010 tak, že okresní soud nebyl oprávněn o pohledávce žalobkyně, která byla zjištěna a uznána v konkursu, znovu po ukončení konkursu jednat, že okresní soud znovu uložil žalované povinnost zaplatit dosud neuhrazený zbytek pohledávky 3791 Kč, ačkoliv žalobkyně může ve prospěch své pohledávky vést ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání výkon rozhodnutí na majetek žalované, že povinnost zaplacení úroku z prodlení ve výši 14,42 % od 4. 4. 1996 do zaplacení (za dobu po prohlášení konkursu na majetek žalované dne 12. 2. 2000 do zrušení konkursu dne 1. 5. 2009) byla žalované uložena v rozporu s dobrými mravy a že k odmítnutí jejího odvolání proti rozsudku okresního soudu nemohlo dojít podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 7. 2009, když o uplatněné pohledávce bylo „jednáno soudem v konkursním řízení, a to od prohlášení konkursu dne 17. 2. 2000 až do 1. 5. 2009“, a že tedy „do novelizace občanského soudního řádu bylo o pohledávce dávno rozhodnuto“.

Za tohoto stavu bylo pro rozhodnutí o žalobě pro zmatečnost podané žalovanou významné vyřešení právní otázky, zda je soud při rozhodování o žalobě pro zmatečnost vázán důvody zmatečnosti, které v ní uvedl ten, kdo podal žalobu, nebo zda má (musí) být přihlédnuto též k důvodům zmatečnosti napadeného rozhodnutí, které budou uvedeny později v průběhu řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve svém dovolání spatřuje důvody zmatečnosti napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010 v něčem jiném, než jak je vylíčila v žalobě pro zmatečnost, a že výše uvedená právní otázka nebyla dovolacím soudem ve všech souvislostech vyřešena, představuje napadené usnesení odvolacího soudu rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalované proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. b), § 238a odst. 2 a § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Žaloba pro zmatečnost musí vedle obecných náležitostí (uvedených v ustanovení § 42 odst. 4 o. s. ř.) obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu je napadá, důvod zmatečnosti, vylíčení skutečností, které svědčí o tom, že je žaloba podána včas, označení důkazů, jimiž má být důvodnost žaloby prokázána, jakož i to, čeho se ten, kdo podal žalobu, domáhá (srov. § 232 odst. 1 o. s. ř.).

Rozsah, v jakém se rozhodnutí napadá, a důvod zmatečnosti mohou být měněny jen po dobu trvání lhůty k žalobě pro zmatečnost (srov. § 232 odst. 2 o. s. ř.).

Žaloba pro zmatečnost představuje mimořádný opravný prostředek, který v občanském soudním řízení slouží k tomu, aby mohla být zrušena pravomocná rozhodnutí soudu, která trpí takovými vadami, jež představují porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, popřípadě je takovými vadami postiženo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (zmatečností), jestliže je nejen v zájmu účastníků, ale i ve veřejném zájmu, aby taková pravomocná rozhodnutí byla odklizena, bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou věcně správná.

Žaloba pro zmatečnost nespočívá na zásadě universality, která by umožňovala, že by ji bylo možné podat proti kterémukoliv pravomocnému rozhodnutí soudu a z jakéhokoliv důvodu. Z ustanovení § 229 odst. 1 až 4 o. s. ř. bez pochybností vyplývá, že žaloba pro zmatečnost je přípustná jen proti rozhodnutím v něm vyjmenovaným a že ji lze podat jen z důvodů v tomto ustanovení obsažených.

Při úvaze, jak má být důvod zmatečnosti v žalobě pro zmatečnost uveden, je třeba v první řadě vzít v úvahu, že ustanovení § 229 odst. 1 až 4 o. s. ř. vymezují jen skutkové podstaty, kterými může (a smí) být zdůvodněna žaloba pro zmatečnost. Pro závěr, zda napadené rozhodnutí opravdu trpí zmatečností, je však třeba zjistit, zda skutečně došlo k porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, které ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 až 4 o. s. ř. představují zmatečnosti, popřípadě zda je takovými vadami postiženo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Důvod zmatečnosti je proto třeba v žalobě pro zmatečnost uvést nejen tak, aby bylo zřejmé, který z důvodů uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 až 4 o. s. ř. byl uplatněn, ale současně způsobem, aby bylo nepochybné, v čem (v jakém konkrétním protiprávním stavu nebo postupu) je spatřován; jen taková konkretizace důvodu zmatečnosti umožní soudu rozhodujícímu o žalobě pro zmatečnost posoudit, zda napadené rozhodnutí vskutku trpí takovými vadami, jež představují porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, popřípadě je takovými vadami postiženo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (zmatečností), a zda je nejen v zájmu účastníků, ale i ve veřejném zájmu, aby takové pravomocné rozhodnutí bylo odklizeno.

Důvod zmatečnosti může být měněn – jak vyplývá z ustanovení § 232 odst. 2 o. s. ř. – jen po dobu trvání lhůty k žalobě pro zmatečnost. Znamená to (mimo jiné), že při rozhodování o žalobě pro zmatečnost soud posuzuje napadené rozhodnutí jen z pohledu důvodu zmatečnosti, který byl uveden v žalobě pro zmatečnost nebo který byl označen dodatečně (vedle již uvedeného důvodu zmatečnosti nebo místo něho) v době, kdy ještě běžela lhůta k žalobě pro zmatečnost, a že se nezabývá těmi důvody zmatečnosti, které byly uplatněny později, jakož i to, že (řádně) uplatněnými důvody zmatečnosti je soud vázán a že tedy nemůže posuzovat zmatečnost napadeného rozhodnutí z jiného důvodu, než který byl (řádně a včas) uplatněn tím, kdo žalobu podal.

V projednávané věci žalovaná napadla žalobou pro zmatečnost usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010.

Podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2012) účastník může žalobou pro zmatečnost napadnout pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo kterým bylo zastaveno odvolací řízení.

Způsobilým předmětem žaloby pro zmatečnost podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2012) jsou pravomocná usnesení odvolacího soudu o odmítnutí odvolání nebo o zastavení odvolacího řízení a jejím důvodem je skutkově nebo právně chybný (v rozporu se zákonem učiněný) závěr o tom, že odvolání muselo být odmítnuto nebo že odvolací řízení muselo být zastaveno (srov. též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2006, sp. zn. 29 Odo 783/2005, které bylo uveřejněno pod č. 147 v časopise Soudní judikatura, ročník 2006).

Žalobkyně v době před uplynutím lhůty k žalobě pro zmatečnost spatřovala – jak uvedeno již výše – důvod zmatečnosti v tom, že krajský soud odmítl její odvolání proti rozsudku okresního soudu v rozporu s ustanovením § 202 odst. 2 o. s. ř., neboť okresní soud rozhodl rozsudkem pro uznání, u něhož se neuplatňuje nepřípustnost odvolání podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. Uvedené okolnosti však – jak správně soudy dovodily – důvod zmatečnosti nepředstavují, neboť rozsudek Okresního soudu v Bruntále – pobočka v Krnově ze dne 24. 11. 2009 nebyl vydán podle uznání žalované ve smyslu ustanovení § 153a o. s. ř., ale po jednání na základě zjištěného skutkového stavu (§ 153 o. s. ř.). Další důvody zmatečnosti napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010 žalovaná uplatnila opožděně (až po uplynutí lhůt k žalobě pro zmatečnost), některé dokonce až v dovolání proti usnesení odvolacího soudu.

Žalovaná v dovolání proti usnesení odvolacího soudu nezpochybňuje závěr soudů o tom, že rozsudek Okresního soudu v Bruntále – pobočka v Krnově ze dne 24. 11. 2009 nepředstavuje rozsudek pro uznání. Protože dalšími (opožděně uplatněnými) důvody zmatečnosti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2010 se nebylo možné zabývat, je usnesení odvolacího soudu z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné. Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolací soud dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.